

Poslanie

„Pred nimi poslal muža, Jozefa, ktorého predali za otroka. Poslal svojho sluhu Mojžiša a Árona, ktorého si vyvolil“ (Ž 105, 17; 26).

Každý človek sa rodí do tohto sveta s určitým poslaním. Poslaním Jozefa Egyptského bolo zachrániť ľudí pred hladomorom. Mojžišovou misiou bolo vyvieť Izraelský ľud z egyptského otroctva. Úlohou kráľa Dávida bolo vyslobodiť Izrael z rúk okolitých národov, ktorý ho utláčali a založiť dynastiu, z ktorej vzíde Mesiáš. Misiou prorokov bolo napomínať Izraelský ľud, aby sa obrátil k Bohu. Poslaním Panny Márie bolo priniesť ľudstvu prisľúbeného Mesiáša. Aj sv. Jozef mal dôležité poslanie v dejinách spásy.

Jozef bol v Nazarete známy ako zručný tesár. Mal svoju dielňu, kde v tichosti pracoval a kde ľudia prichádzali so svojimi potrebami, lebo vedeli, že jeho práca bude starostlivo a svedomite vykonaná. Takto v radosť z vykonanej práce ubiehali dni. Jeho radosť sa znásobila, keď bol vybratý za ženícha pre Máriu. Táto radosť však bola zatienená Máriiným záhadným tehotenstvom. Vtedy Boh poslal anjela, ktorý mu vyjaviť pôvod Máriinho tehotenstva a zveril mu poslanie. „Vtedy Jozef naplno spoznal vážnosť svojho úradu. Na jeho pleciah bolo položené bremeno, ktoré bolo veľmi vznešené, ale aj veľmi zodpovedné (porov. GASNIER, M., O.P.: *Joseph The Silent*, s. 72).

„Jozef, ...neboj sa prijať Máriu, svoju manželku“ (Mt 1, 20). Prvá úloha, ktorú Boh zveril Jozefovi, bolo prijať Máriu za svoju manželku, ktorá pod svojim srdcom nosila Božieho Syna. Jozef spečatil svoju lásku s Máriinou v manželskom zväzku. Páter Gaisner píše: „Teraz, bývajúc s ním (Jozefom) v jeho dome, kde do smrti môžu byť spolu, ona (Mária) bola a môže byť stála príčina jeho radosti. Ich najväčšia radosť bola v tom, aby sa jeden druhému čo najviac páčili. ‚Som malá služobnica Pána‘, povedala Mária. ‚Nie, mňa Boh osobne poveril, aby som bol tvojím služobníkom.‘ A takto to išlo ďalej. Zatiaľ čo Mária pripravovala a šila výbavu pre dieťa, Jozef vyrezával kolísku pre Syna Najvyššieho, Kráľa stvorenstva, Vykupiteľa sveta, aby mal kde hlavu skloniť“ (porov. GASNIER, M., O.P.: *Joseph The Silent*, s. 79).

„Porodí syna a dáš mu meno Ježiš“ (Mt 1, 21). Manželským zväzkom sa Máriin Syn stáva aj Jozefovým synom a tak sa Jozef v očiach sveta stáva legálnym otcom Krista. Karmelitán, páter Hieronym Gracián píše, že „je desať dôvodov, prečo má Jozef právo volať sa Ježišovým otcom“ (porov. CHORPENNING, J.F.: *Just Man, Husband of Mary, Guardian of Christ*, s. 129-135).

- 1. Hlava rodiny** je zvyčajne otec, ktorému sú podriadení všetci členovia rodiny. Sv. Bernard hovorí o sv. Jozefovi, že „Jozef je otcom rodiny, ktorého večný Otec dal za manžela Božej Matke a ako otca svojmu Synovi. O sv. Jozefovi sa môže povedať to, čo je napísané o patriarchovi Jozefovi: ‚Ustanovil ho za pána svojho domu a za správcu všetkého svojho majetku (Ž 105, 21)‘“ (porov. CHORPENNING, J.F.: *Just Man, Husband of Mary, Guardian of Christ*, s. 130). Jozef plnil rolu, ktorú mu určil Boh a Mária tiež neurobila nič bez toho, aby sa neporadila s Jozefom a podrobila sa jeho autorite. Ved' on bol ustanovený za hlavu rodiny. Jozef, ako otec rodiny sa staral o blaho svojej rodiny najmä tým, že vychovával Ježiša v múdrosti a bohabojnosti pred Bohom a zarábala na živobytie prácou svojich rúk.
- 2. Krstný otec** je duchovným otcom svojmu krstnému synovi. Počas starozákonného obradu obriezky, ktorá je predobrazom novozákonného krstu, otec je povinný dať meno dieťaťu. Hoci Boh sám vybral meno svojmu Synovi, predsa nechal Jozefovi poctu a slávu dať Ježišovi meno a tak si uplatniť právo otcovstva.
- 3. Pestún** miluje dieťa svojej ženy, aj keď to nie je jeho vlastné dieťa. Preberá na seba povinnosti a zodpovednosť otca a aj dieťa ho volá otec. Sv. Jozef ako pestún, pestoval Ježiša vo svojom

náručí spievajúc mu uspávanky, tíšil jeho plač, kolísal ho v kolíske, aby mohol zaspať, hovoril s ním detskou rečou a pri návrate domov mu prinášal drobné darčeky. Tohto láskavého Jozefa Ježiš volal otcom.

4. **Tútor** doprevádza, vychováva a vyučuje jemu zverenú osobu. Jozef bol určený učiť a vychovávať vtelené Božie Slovo. Kristov život, jeho múdrosť ako Boha zostala skrytá v očiach ľudí. Navonok pôsobil ako iné deti v jeho veku. Jozef a Mária ho museli učiť chodiť, rozprávať, čítať, opakovať slovo za slovom z textov Sv. písma, skúmať prírodu a úžasné stvorenstvo. Jozef učil Ježiša predovšetkým svojím príkladom. Ježiš pozeral na Jozefa ako na svojho otca a s úctou žasol nad jeho gestami, riadením, i spôsobom reči. Jozef ho vychovával dávajúc mu príkazy ako vlastnému synovi, ale uplatňovanie tejto autority bolo vlastne službou. Ježiš poslúchal Jozefa ako svojho otca.
5. Sv. Jozef bol **opatrovník a ochránca** jemu dvoch zverených bytostí: Panny Márie a jej Syna. Jozef podporoval Máriu, ale ešte viac Ježiša, ktorý bol maloletý. On prevzal starosť podporovať a živiť Krista až do jeho dospelosti. On si bol dobre vedomý, že bol vyvolený Bohom slúžiť Márii a Dieťaťu. Bol ochráncom Márie – nechcel je vystaviť potupe, ochraňoval ju na ceste do Betlehema a hľadal pre ňu prístrešie. Neskôr chránil aj Ježiša keď utekali pred Herodesom do Egypta a potom keď sa odtiaľ vracali. Takto sa stal pre nich anjelom strážnym. Nik nemôže byť vyvolený stať sa otcom Božieho Syna ak nie je ochotný platiť cenu tohto mimoriadneho povolania. Aj Jozef si v istom okamihu myslel, že zlyhal vo svojom poslaní. Bolo to vtedy keď dvanásťročný Ježiš zostal v Jeruzalemskom chráme. Napriek tomu Ježiš, ktorý mu bol zverený, ho volal otcom a Jozef volal Ježiša synom.
6. Jozef bol tiež **adoptívny otec** Ježišovi, lebo Jozef si ho „adoptoval“ a vyvolil za syna, vzal ho do svojho domu a urobil ho **dedičom** svojho majetku. Ako otec, Jozef vysvetľoval Ježišovi Zákon zasväcujúc ho do rituálu, učil ho tradíciám aj ako sa má modliť, lebo v Izraeli táto povinnosť patrila otcovi rodiny. Podľa židovského zvyku sa spolu s Máriou modlili ráno i večer a on viedol modlitbu. Neskôr brával Ježiša v sobotu do synagógy. Jozef vyučil Ježiša aj svojmu remeslu, aby si vedel zarobiť na chlieb, a potom spolu pracovali v tesárskej dielni.
7. Jozef bol **vyvoleným otcom** Pána Ježiša. Ježiš si ho vyvolil za svojho otca, a ako syn ho poslúchal, rešpektoval a ctil. Žiadne dieťa nepočúvalo pozornejšie otcove rady a odpovede na otázky ako Ježiš Jozefove. Úcta, ktorú Ježiš preukazoval Jozefovi bola synovská, lebo v ňom videl obraz svojho nebeského Otca. Jozef zase Ježišovi porúčal a viedol ho ako jeho otec.
8. Keď si Jozef vzal Máriu za manželku, podľa zákona sa ona stala Jozefovým **vlastníctvom**. Jozef sa stal **pánom a vlastníkom** tohto vzácneho pokladu a tiež aj pokladu, ktorý Mária nosila pod srdcom. Takto sa Jozef stal vlastníkom a otcom Pána Ježiša.
9. **Nevlastným otcom** je nazývaný manžel matky dieťaťa, ktoré nespľodil, ale ktoré vychováva s otcovskou láskou. Mária nemala iného manžela okrem Jozefa. Jozef sa nestal spoločníkom Ježiša a Márie až po Ježišovom narodení, naopak Ježiš sa narodil a bol vychovávaný pod Jozefovou ochranou. Keďže Mária je skutočnou Ježišovou matkou a skutočnou Jozefovou manželkou, Jozef má právo volať sa otcom Ježiša.
10. **Milovaný otec**. Ak muž preukáže druhej osobe veľkú službu, príjemca je k nemu tak zviazaný ako k otcovi. Jozef bol Márii ako otec, lebo nielenže jej zachránil život, ale jej preukázal veľa dobrodení. Aj Ježiš bol zviazaný Jozefovi ako k otcovi. Aj keď Jozef nebol jeho prirodzeným otcom, Ježiš v určitom zmysle vďačí Jozefovi za svoj život, pretože ho zachránil pred smrtiacou rukou Herodesa. Jozef ako otec tiež vychovával, podporoval, spravoval a miloval Ježiša takou nesmiernou láskou, akou nikto nikdy nemiloval svojho syna. A Ježiš miloval Jozefa „viac ako zreničku svojho oka“ (porov. CHORPENNING, J.F.: *Just*

Man, Husband of Mary, Guardian of Christ, s. 135).

Sv. Jozef mal veľkolepé povolanie a poslanie: slúžiť, živiť a ochraňovať Ježiša a Máriu. On chcel vyplniť Božiu túžbu nech by ho to stálo čokoľvek.

Obyvatelia Niederbronnu poznali **Alfonzu Máriu** ako jednoduché pracovité roľnícke dievča, ktoré bolo milé a zbožné, ale často choré. V Božej škole utrpenia spoznávala Alfonza Mária svoje povolanie. Chcela vstúpiť do kláštora, avšak súhlas nedostala. Radosť vystriedala dlhá a tvrdá škola utrpenia. Takto si ju Boh pripravoval pre svoje dielo: zmierňovať telesnú i duševnú biedu ľudí. Tí, ktorí ju navštevovali, cítili väčšiu útechu z jej nezištnej dobroty ako z nadprirodzeného charakteru jej slov alebo vízií. Keďže jej vplyv na návštevníkov bol taký obrovský, mnohí, ktorí k nej prichádzali plní predsudkov, opúšťali ju hlboko zasiahnutí a obrátení. Boh obdaril Alfonzu Máriu aj mimoriadnymi nadprirodzenými darmi. Vo svojich víziach spoznala čo od nej Boh očakáva: v tichosti trpieť, modliť sa a pracovať. Neskôr spoznala, že Boh ju predurčil aby sa stala zakladateľkou novej kongregácie. „Pri uskutočňovaní tejto ťažkej úlohy jej pomáhali predovšetkým charakteristické vlastnosti Alsasov: radosť z práce, poriadkumilovnosť, šetrnosť, čistotnosť, otvorenosť, spravodlivosť, dobrosrdečnosť, pohosinnosť, úctivosť i odvaha v nebezpečenstve“ (PERRIN, J.: *Život matky Alfonzy Márie Eppingerovej*, s. 244). Takto pripravená pre svoj úrad začala pripravovať založenie novej kongregácie. Spolu so svojim duchovným vodcom farárom Reichardom kúpila dom pre nový kláštor a zároveň pripravovala stanovy pre novú rehoľu. Dňa 28. augusta 1849 založila Kongregáciu Dcér Božského Vykupiteľa a stala sa duchovnou matkou mnohých dcér.

Podobne ako sv. Jozef aj Alfonza Mária má niekoľko dôvodov volať sa matkou.

1. Alfonza Mária sa stala **matkou** novej rehoľnej **rodiny**, keď opustila rodičovský dom a prišla do Kláštoríka, ako obyvatelia Niederbronnu nazvali prvý materský dom kongregácie. „Keď voz zastal pred domom začala sa jej zodpovednosť. Štyri postulanky sa ponáhľali k budúcej matke. (Biskup Räss oficiálne menoval Alfonzu Máriu za predstavenú v deň jej obliečky, dňa 9. septembra 1849.) Takto sa začal spoločný život v spoločenstve. Ako kedysi v nazaretskom domčeku, tak aj tu býval Pán uprostred chudoby“ (porov. *tamtiež*, s. 80-81). Na druhý deň ju prepadla vnútorná obava pri pomyslení na mnohé povinnosti, ktoré na ňu čakali ako na matku domu. Aj keď bola matkou domu, nikdy nepodnikla nič bez toho, aby neprosila svojho Božského ženícha o pomoc a nepovažovala to za jeho vlastné dielo. Ježiš ju však uspokojil: „Nemaj strach, dcéra moja, teraz to musí tak byť. Čoskoro však pošlem tomuto domu veľkú pomoc“ (*tamtiež*, s. 81). Kto iný ako sv. Jozef, ktorý bol hlavou Nazaretskej rodiny, mohol byť tou veľkou pomocou?
2. **Obliečková matka**. V deň založenia kongregácia mala štyri postulanky a matku Alfonzu Máriu. Hneď na druhý deň ďalšia kandidátka zaklopala na dvere. Dňa 25. septembra 1849 vstúpilo deväť dievčat z Alsaska do postulátu a v priebehu októbra sa prihlásilo ďalších jedenásť kandidátok, ktoré 21. novembra, na sviatok Obetovania Panny Márie prijali do postulátu. Dňa 27. decembra sa konala slávnostná obliečka, počas ktorej všetky dostali rehoľné šaty a matka Alfonza Mária im dala rehoľné mená. Takto sa v svätej radosi mohol začať ich noviciát. Farár Reichard píše o tom biskupovi Rässovi: „V komunite vládne dokonalá radosť. Šťastné novicky, ktoré môžu robiť prvé kroky vo svojom rehoľnom živote počas svätého obdobia Vianoc s dieťaťom Ježišom v náručí!“ (*tamtiež*, s. 95).
3. **Novicmajsterka**. Vzdelávanie svojich dcér považovala matka Alfonza Mária za veľmi dôležité. Učila ich, že duch sestier Božského Vykupiteľa má byť duchom Ježiša, má ich oživovať, úplne prenikať a prejavovať sa vo všetkých slovách a skutkoch. Potom sú to čnosti, ktoré zdobia pravé sestry Božského Vykupiteľa: „Čo sa má u nich celkom osobitne prejavovať

je chudoba, poslušnosť, pokora, sebazaprenie, miernosť, duch modlitby, mlčanie i láska k blížnemu, ktorá ich vedie v účinkovaní medzi núdznými, napokon je to aj skromná zdržanlivosť, ktorá pristane čistej neveste najčistejšieho Božského ženícha“ (*tamtiež*, s. 120). Matka Alfonza Mária dôrazne odporúčala sestram venovať sa modlitbe. Vo svojich príhovoroch ukazuje svoju hlbokú znalosť ľudského srdca a prejavuje sa aj ako múdra vychovávateľka. Predvída ťažkosti, s ktorými sa jej dcéry, najmä však postulanky stretnú. Upozorňuje na všetky diablove klamstvá. Práve pokušenia sú však prostriedkom rýchleho napredovania na ceste k dokonalosti a k svätosti.

- 4. Vychovávateľka.** Na druhý večer po založení kongregácie, matka Alfonza Mária zhromaždila svojich päť postulantiek na čítanie. Bolo to prvé spoločné posedenie mladého kláštorného spoločenstva, prvý rozhovor od duše k duši medzi dcérami a ich matkou. Matka Alfonza otvorila knihu *Život svätej Terézie* a hovorila o veľkej pokore tejto svätice. Potom napomínala svoje dcéry k vzájomnej láske a pripomínala im, že vo všetkých ťažkostiach majú plné dôvery prísť k nej a u nej hľadať pomoc. Matka Alfonza Mária bola príkladom pre svoje dcéry. Učila ich zbožným cvičeniam, krátkym a tichým vďakyvzdávaniam pred svätostánkom, ktoré im po každej návšteve chorého odporúčajú sväté pravidlá. Učila ich tiež aby si vysoko vážili prácu nielen kvôli nej samej, ale aj ako prostriedok na Božiu česť a spásu duší. Priala si, aby vo všetkých domoch kongregácie vládol poriadok a dôkladná čistota, ako v dobre usporiadanom robotníckom byte. Keď niekto príde do domu sestier, má to byť tak, akoby vstúpil do nazaretského domčeka. Všetko sa blýska čistotou a z tváří sestier vyžaruje ochotná добрota. Tiež ich učila k šetrnosti, ktorá sa má stať aktom lásky k blížnemu. Jej dcéry rozumeli tejto náuke. Vplyv, ktorý mala matka Alfonza Mária na svoje sestry bol veľmi veľký. Dychtivo počúvali každému jej slovu, veď hovorila tak zasvätnene a s takým hlbokým zanietením.
- 5. Opatrovníčka a ochránkyňa.** Napriek všetkým námahám a starostiam, ktoré tiesnili matku Alfonzu Máriu, stále myslela na vzdelávanie svojich dcér, tejto svojej prvej a najdôležitejšej úlohy. Ale naliehavé prosby prvých rokov ju často nútili skracovať skúšobný čas noviciátu a posielat' svoje dcéry do novozriadených spoločenstiev. Matka Alfonza Mária povzbudzovala svoje dcéry, aby verili v poslanie, ktoré im je zverené a odvážne sa vydali na cestu. „Všade žiadajú sestry, preto vás prosím, aby ste sa cvičili vo všetkom, tak vonkajšom ako aj vnútornom. Čo vám zvlášť radím: stále sa cvičte vo vnútornej modlitbe a mlčaní, aby dobrotivý Boh mohol pôsobiť vo vašich srdciach. Uvažujte čo od nás vyžaduje náš stav. Keby sme si to naozaj zvážili, koľko duší by mohlo byť zachránených! Pochopme, čo nám Boh zveril! Máme pomôcť mnohým dušiam, ktoré boli vykúpené predrahou krvou Ježiša Krista. Máme sa usilovať získať ich! Usilujte sa, aby ste sa oslobodili samé od seba. Cvičte sa v opravdivej pokore, sebazapieraní a v poslušnosti. A usilujte sa premôcť sebalásku. Pripravte sa, pretože čoskoro prvé z vás budú poslané na apoštolát, kde budete mať to šťastie pracovať na záchrane duší“ (porov. HÉRISSARD M. D.: *Aby si roznechoval Boží dar, ktorý je v tebe*, s. 162). Často však musela svoje princípy obhajovať pred mnohými ktorí žiadali od sestier priveľa alebo ktorí nechápali, že sestry po namáhavých prácach, nočných bdeniach i v nebezpečenstvách nákazy (cholera, týfus) potrebovali, aj keď nie vyberanú, ale zato bohatú stravu. Viest' takýto boj vyžadovalo od nej veľkú odvahu. V liste starostovi z Toulou píše: „Sestra Adelinda, ktorej zdravie je veľmi narušené, musela zostať v materskom dome. Pán starosta, nemohla som však urobiť inak, lebo mám povinnosť bdieť nad zdravím svojich sestier. ... Odvážim sa poprosiť Vás, aby ste dbali na to, aby sestry mali zaistenú stravu a oblečenie.“ Aj farárovi z Lunéville napísala: „Nemôžem svoje dobré dcéry, ktorých práca

je taká namáhavá, ponechať dlhšie v bolestnej neistote ohľadom ich živobytia. Sú nútené žiadať každú chvíľu od pána farára niekoľko frankov na vlastnú obživu. Aby sa tomu predišlo, poskytli im už sestry z Epnalu najnutnejšie potraviny“ (porov. PERRIN J.: *Život matky Alfonzy Márie Eppingerovej*, s. 181-182). Srdce matky bolo naplnené smútkom, keď musela svoje dcéry ponechať v neistých životných podmienkach bez istej budúcnosti, keď videla, že nielen žili v chudobe, ale museli trpieť skutočnú biedu. Neskôr jej dušu pálili rozjatrené rany, keď videla v radoch predstavených medzery. Kvôli svojim dcéram, ktoré zostali vo Viedni, Šoproni a Würzburgu, aby sa vymanili spod jej vedenia, často kľáča pred svätostánkom a odporúčala ich Pánovi. Matka, ktorá bola olúpená o deti, ktoré vychovala, dokonca ktorým v bolestiach darovala duchovný život.

6. **Adoptívna matka.** Matka Alfonza Mária si adoptovala každú jednu sestru ako svoju dcéru. Uzavrela ich všetky do svojho srdca. Každú jednotlivo chcela viesť k dokonalosti. Miernosť a veselosť na jej tvári priťahovala a oduševňovala jej dcéry. Modlila sa za nich: „Ježiš, môj Božský ženích, prijmi tieto deti, zober do vlastníctva ich srdcia, zapál v nich oheň svojej lásky, vezmi ich a uč podľa svojej najsvätejšej vôle. Prijmi ich všetky do svojho Božského srdca a daj im svätého rehoľného ducha!“ (*tamtiež*, s. 93).
7. **Vyvolená matka.** Matka Alfonza Mária mala pre každého vhodné slovo a primeranú radu, preto sa pre mnohých stala spoľahlivou vodkyňou a matkou. Koľko ľudí priviedla späť na správnu cestu! A nespočetným horlivým dušiam zasa ukázala krátku a istú cestu k dokonalosti. Keď v marci 1850 bola tak chorá, že bola blízko smrti, jej duchovné dcéry sa modlili za svoju matku k svätému Jozefovi. Na druhý deň vstala a bez pomoci išla do kaplnky (*tamtiež*, s. 99).
8. **Generálna predstavená** je matkou všetkých sestier kongregácie. Matka Alfonza Mária viedla jej zverené rehoľné spoločenstvo veľmi zodpovedne. Veľká nábožná horlivosť zavládla v Kláštórik, kde sa sestry zhromaždili okolo svojej matky a plné úcty načúvali slovám, ktoré prijala osobne od Pána. On ju poučoval ako sa má správať predstavená: „Buď vždy mierna a plná lásky, ale neprehliadni žiadnu chybu! Tvoje napomínania nech sú skôr prosby ako výčitky a príkazy. Ukáž sa vážna a dôstojná. Dbaj na mlčanie, sama rozprávaj plná pokoja. Pros ma a ja ti oznámim, čo máš hovoriť a robiť. Vždy budem pri tebe so svojou milosťou. Veľmi často rozprávaj o hodnote duše“ (*tamtiež*, s. 87). Matka Alfonza Mária musela mať veľkú odvahu, aby mohla kráčať takou ťažkou a náročnou cestou. Farár Busson píše: „Nemá nikoho, kto by jej pomáhal. Je predstavená a zároveň magistra novíciek, správkyňa i hospodárka. Nemá žiadne isté zdroje pomoci pre zajtrajší deň. Nemá skúsenosti, z ktorých by mohla čerpať. Niet tradície, ktorú by bolo možné nasledovať, niet žičlivého dobrodincu, ktorý by mal o dielo skutočný záujem – okrem pána biskupa zo Štrasburgu alebo jednej či dvoch osôb... Ťažkosti sú neopísateľné a podľa ľudskej múdrosti ich nemožno prekonať. Bohu však nič nie je nemožné. Do neho matka Alfonza Mária skladá všetku svoju nádej a nebude sklamaná“ (*tamtiež*, s. 87-88). Veľká starosť padla na plecia matky Alfonzy Márie, keď videla, že Kláštórik je primálny pre šesťdesiat obyvateľov. V marci 1850 matka Alfonza Mária zverila tieto starosti svätému Jozefovi a zasvätila mu kongregáciu, aby sa stal jej ochrancom a živiteľom a pomohol im postaviť nový rehoľný dom. O pol roka kláštor bol už postavený, lebo staviteľ, svätý Jozef, sa postaral o finančné zabezpečenie.
9. Aj keď matka Alfonza Mária **nebola vlastná matka** jej zvereným sestrám, predsa im bola vo všetkom pravou matkou. V prvom rade sa starala o duchovné dobro svojich dcér, avšak pri osobitných príležitostiach im chcela dopriať aj malé pozemské radosti, čím prejavila svoje dobré materské srdce. Ak pracovali neobyčajne tvrdo, priniesla im trochu vína. Keď

prechádzala záhradou, stávalo sa, že odtrhla nejaké ovocie pre svoje milé novicky. Táto jej dobrota však nikdy nebola výrazom lacnej sentimentality (porov. *tamtiež*, s. 245).

10. Milovaná matka. Srdcia novíciek boli k matke Alfonze Márii vždy otorené a všetky sestry jej prejavovali hlbokú úctu. Ona zase mohla opravdivo povedať: „Deti moje, ste na zemi jediným predmetom mojej lásky k Bohu“ (*tamtiež*, s. 245). Aj dobrodinec kongregácie, pán von Cissey, volal Alfonzu Máriu vrelemilovanou matkou.

Zatiaľ čo jediným ideálom, ktorý úplne pohlcuje mnoho ľudí, je byť výrazný a viditeľný, byť hviezdou vo svete, sv. Jozef a bl. Alfonza Mária mali len jednu ambíciu, a to splniť svoje poslanie, splniť úlohu, ktorá im bola určená v úplnej podriadenosti sa Bohu.